

3. DAĻA

ĶĪNAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS TIRĀNIJA

Priekšvārds

Runājot par tirāniju, ķīnieši bieži vien atceras Cjiņ dinastijas pirmo imperatoru Cjiņ Ši Huanu (259.-210. g.p.m.ē.), viņa nežēlīgo valdīšanu, grāmatu dedzināšanu un Konfūcija sekotāju dzīvu aprakšanu. Cjiņ Ši Huans “pielika visas pūles, izmantoja visas iespējas un līdzekļus, lai noturētu savu varu”¹. Šai nežēlīgajai politikai piemita četras galvenās iezīmes: pārlieku augstas nodevas un nesamērīgi nodokļi; pārmērīga cilvēku nostrādīnāšana, rīkojot grandiozas svinības un ceremonijas; smagas un nežēlīgas sodu formas, pat pret noziedznieka ģimenes locekļiem un kaimiņiem; cilvēku domāšanas ierobežošana, grāmatu dedzināšana un mācīto cilvēku dzīvu aprakšana. Cjiņ dinastijas valdīšanas laikā Ķīnā iedzīvotāju skaits sasniedza 10 miljonus cilvēku. Cjiņ dinastijas imperators Cjiņ Ši Huans pakļāva piespiedu darbam 2 miljonus cilvēku. Cjiņ dinastijas pirmais imperators ieviesa bargas soda formas intelektuālajā sfērā, pastiprināti ierobežoja domas brīvību. Viņa valdīšanas laikā tika nogalināti tūkstošiem Konfūcija sekotāju un ierēdņu, kuri bija neapmierināti ar viņa politiku un nosodīja to.

Ķīnas komunistiskās partijas vardarbība un ļaunprātība ir daudz nežēlīgāka par Cjiņ dinastijas tirāniju. Visiem zināms, ka komunistiskās partijas filozofija – tā ir cīņas filozofija. Komunistiskās partijas vara balstās uz veselu virkni iekšēju un ārēju cīņu: šķiru, politiskā kursa un ideoloģisko cīņu. Mao Dzeduns savā laikā atklāti izteicies: “Kas gan ir Cjiņ dinastijas pirmais imperators? Viņš nogalinājis tikai 460 Konfūcija sekotājus, kamēr mēs nobendējām 46 000 inteliģentu. Ir cilvēki, kas dēvē mūs par diktatoriem, apgalvojot, ka komunistiskā partija ir “mūsdienu Cjiņ Ši

¹ No Haņ dinastijas vēstures hronikas.

Huans". Tas ir fakts, kuru mēs pilnībā atzīstam. Žēl tikai, ka viņu vērtējums nav pietiekams, vajadzētu to pastiprināt.”*²

Pараudzīsimies uz Ķīnai tik grūtajiem 55 gadiem, kad tajā valdīja ĶKP, un to, kā komunistiskā partija pēc varas sagrābšanas izmantojusi varas mehānismus un šķiru cīņu, lai īstenotu dzīvē šķiru iznīcināšanas programmu un brutālu revolūcijas vardarbību kā instrumentu nežēlīgas kundzības īstenošanai. Slepķavojot cilvēkus un iznīdējot cilvēķa dabu, kā arī represējot jebķuru ticību, izņemot ticību komunistiskajai partijai, ĶKP uzsāķa politisku kustību, kas bija vērsta uz komunistiskās partijas kā Dieva nostiprināšanu Ķīnā. Balstoties uz komunistiskās partijas teoriju par šķiru cīņu un mācību par revolucionāro vardarbību, tā nepārtraukti iznīcināja sev nevēlamo elementu grupas dažādās jomās. Vienlaicīgi pielietojot gan cīņas, gan viltus paņēmienuķus savas tirāniskās kundzības labad tā pielietoja vardarbību pret visu ķīniešu tautu.

1. Zemes reforma – muižnieķu šķiras likvidēšana

Trīs mēneķus pēc valsts nodibināšanas komunistiskā partija visā valstī uzsāķa vispārēju zemes reformu. Izmantojot lozungu “Zemi – zemnieķiem!”, ĶKP, izdabājot cilvēķa egoistiskajai, varas un naudas ķārajai dabiķ un stimulējot to, neņemot vērā nodarījumu morālo pusi, aģitēja zemnieķus, kuriem pašiem nebija zemes, cīnīties ar tiem zemnieķiem, kuriem tā bija. Vienlaicīgi ar zemes reformas ģenerālās līnijas īstenošanu tika pasludināķs par muižnieķu šķiras likvidēšanu. Lauķos plaķā mēroģā notika dalīšana šķirās, tika noteikķs sociālais statuss, visā valstī 20 milķoni cilvēķu tika apzīmēti kā “muižnieķi, kulaki, reakcionāri vai sliķtie”, ķiem cilvēķiem tika atņemtas pilsoņķiesības, un tādējādi Ķīnas sabiedrībā nostiprinājās diskrimināķija un vardarbība. Zemes reformas vilnis vēlās arī pār attāliem rajoniem un nacionālajām minoritātēm. Komunistiskās partijas kliķe mērķķtieķīgi pletās plaķumā, lauku rajonos un ciematos visā Ķīnā parādķjās partijas komiteķas un ķūniņas. ķūniņu vadķtāķi nodeva partijas rķķojumus, bieķi vien viņi priekķsplānā izvirkķja šķiru cīņas ļautāķumus, kuri uzķundķja zemnieķos vēlmi cīnīties ar muižnieķiem, tādējādi tika iznīcināķi 100 tūkstoķi muižnieķu. Bija rajoni, ķuros pret muižnieķiem tika pielietota mantas konfiskāķijas un visas ģimenes iznīcināšanas

² Cjans Boķens, Austrumu Kultūra, ceturķtais izdevums, 2000. g.

politika, no tās nespēja izvairīties pat sievietes un bērni, līdz pat pilnīgai muižnieku kā šķiras iznīcināšanai.

Tolaik visus ciematus pāršalca komunistiskās partijas aicinājumu vilnis: “Mao Dzeduns – tautas atbrīvotājs”, “Tikai komunistiskā partija var glābt Ķīnu.” Zemes reformas gaitā zemnieki iedzīvojās no komunistiskās partijas politikas, kas pieļāva, plaši pielietojot vardarbīgu mantas un zemju sagrābšanu, gūt ienākumus nestrādājot; tādēļ bija ne mazums nabadzīgu zemnieku, kas bija pateicīgi komunistiskajai partijai, turklāt uzskatīja, ka komunistiskā partija rūpējas par tautu.

To zemnieku labklājība, kuri bija ieguvuši zemi sadales rezultātā, neturpinājās ilgi. Nepagāja ne divi gadi, kad komunistiskā partija uzspieda zemniekiem veselu virkni organizatorisku struktūru: savstarpējās palīdzības brigādes, pirmorganizācijas savienības, augstākās savienības un tautas komūnas. Gadu no gada komunistiskā partija kritizēja zemniekus par lēnu virzību uz priekšu, saucot viņus par „sievietēm ar mazām, nosaitētām kājām”, un spieda viņus “raitā solī, vienotā ierindā” ieiet sociālismā. Visā valstī tika īstenota centralizēta graudaugu, kokvilnas, eļļas iepirkšana un pārdošana; vissvarīgāko lauksaimniecības produktu klāsts visā valstī tika izslēgts no tirgus apgrozības, ieviešot valsts monopolu. Vēl stingrāks kļuva reģistrācijas režīms, zemniekiem nebija atļauts dzīvot un strādāt pilsētā. Iedzīvotājiem ar pierakstu lauku rajonos nebija atļauts iegādāties produktus valsts pārtikas veikalos; arī viņu bērni nedrīkstēja mācīties pilsētā. Zemnieku bērni drīkstēja būt tikai zemnieki. Kopš tā brīža 360 miljoni iedzīvotāji, kas bija pierakstīti lauku rajonos, kļuva par Ķīnas sabiedrības otro šķiru.

1978. gadā sākās kustība “Daļai cilvēku jāklūst bagātai”. Šīs pārejas gaitā no tautas komūnām uz mājsaimniecību darbuzņēmumiem pirmajos piecos gados 900 miljoni zemnieku zināmā mērā palielināja savus ienākumus, manāmi uzlabojās arī viņu stāvoklis sabiedrībā, tomēr pēc tam nāca krasa lauksaimniecības produktu un rūpniecisko ražojumu cenu krišanās, un viņi atkal ieslīga nabadzībā. Strauji pieauga atšķirība starp pilsētu un lauku iedzīvotājiem, krasa bija noslāņošanās starp bagātajiem un nabagajiem; laukos atkal parādījās cilvēki, kas bija kļuvuši par jauniem muižniekiem, jauniem kulakiem. Pēc Sjinhua ziņu aģentūras sniegtajām ziņām līdz 1997. gadam “galvenie lauksaimniecības rajoni un vairums zemnieku sētu atradās ieilgušā stagnācijā, bija vērojama pat ienākumu

krišanās”. Tādējādi zemnieku ienākumi lauku saimniecībā nepalielinājās, tie pat samazinājās. Pilsētu un lauku iedzīvotāju ienākumu starpība procentuāli XX gadsimta astoņdesmitajos gados no 1,8:1 pieauga līdz 3,1:1.

2. Reformas rūpniecībā un tirdzniecībā – buržuāzijas likvidēšana

Vēl viena šķira, kuru komunistiskā partija vēlējās iznīcināt, bija pilsētas un lauku nacionālā buržuāzija. Rūpniecības un tirdzniecības reformas procesā partija paziņoja, ka buržuāzijas šķira un strādnieku šķira ir būtiski atšķirīgas – pirmie ir ekspluatatori, bet otrie nevienu neekspluatē un pieder pie šķiras, kas ir opozīcijā ekspluatācijai. Buržuāzijas šķiras ekspluatācijas jēdziens uzradās līdz ar komunistisko partiju, un tas turpinās pastāvēt līdz pat tās pēdējai stundiņai; to var tikai iznīcināt, reformēt to nav iespējams. Tāda attieksme pret kapitālistiem un tirgotājiem reformu procesā noveda pie slepkavību pieauguma, un cilvēka īstenā daba tika nīdēta. Partijai bija vēl arī tādi lozungi kā “domubiedriem – uzplaukumu, ienaidniekiem – bojā eju”. Ja esi atdevis savu īpašumu valstij un paudis atbalstu komunistiskajai partijai, tad tiks pieskaitīts pie tautas iekšējām pretrunām. Bet, ja tu izrādi nepatiku pret komunistisko partiju, ja kritizē to vai paud neapmierinātību, tad tevi nodēvēs par kontrrevolucionāru, un tu kļūsi par valsts drakoniskās diktatūras mērķi. Rūpniecības un tirdzniecības reformas procesā, valdot teroram, laikā, kad asinis plūda straumēm, kapitālisti, lielīpašnieki, tirgotāji – visi atdeva savus kapitālus komunistiskajai partijai. To starpā bija ne mazums tādu, kas nespēja paciest pazemojumus un izdarīja pašnāvību. Tā laika Šanhajas mērs Čens Ji katru dienu uzdeva vienu un to pašu jautājumu: “Cik desantnieku šodien nolēkuši ar izpletni?” – ar to domājot kapitālistus, kas dienas laikā beiguši dzīvi pašnāvībā, nolecot no daudzstāvu namu jumtiem. Tādējādi tikai dažu gadu laikā komunistiskajai partijai izdevās pilnībā likvidēt Ķīnā privātpašumu.

Zemes reformas un rūpniecības un tirdzniecības reformas laikā komunistiskā partija organizēja neskaitāmas politiskas kustības: “kontrrevolūcijas likvidēšana”, “ideoloģijas reformēšana”, “trieciens opozicionārajai grupai Gao Gan un Žao Šuši”, “Hu Fena domubiedru kontrrevolucionāro aprindu tīrīšana”, “Trīs pret” (“pret kukuļņemšanu, pret izšķērdēšanu,

pret birokrātismu”), “Pieci pret” (“pret kukulņemšanu, pret izvairīšanos no nodokļu maksāšanas, pret valsts mantas izlaupišanu, pret krāpšanos ražošanā, izpildot valsts pasūtījumus, pret valstiski svarīgas ekonomiskas informācijas zādzību”)*³ un „nevēlamu kontrevolucionāro elementu atklāšana un sabiedrības attīrīšana no tiem”)*⁴. Tādā veidā visā valstī plašā mērogā tika nogalināti ļoti daudzi revolūcijai nevēlami, nevainīgi cilvēki. Savās kustībās komunistiskā partija vienmēr izmantoja visus vadības mehānismus, kuri atradās tās rokās: partijas komitejas, ierindas šūniņas, grupas vismaz trīs cilvēku sastāvā, kas pielīdzinātas militārām. Šādas šūniņas bija visuresošas. Šī tīkla struktūras totālās kontroles forma tika aizgūta no kara laikā armijā izveidotajām partijas šūniņām un pastāvīgi spēlēja izšķirošo lomu veselā virknē politiska rakstura darbību.

3. Reliģisko grupu aizliegšana un reliģiju apspiešana

Nezēlīga reliģiju apspiešana bija vēl viena raksturīga parādība, kas uzradās valsts veidošanās sākumperiodā. 1950. gadā komunistiskā partija izdeva direktīvu valdības pārstāvjiem visos reģionos un provincēs, pieprasot aizliegt reliģiskas organizācijas, reliģijas un sabiedriskus grupējumus. Dokumentos tika norādīts, ka feodālās reliģiskās organizācijas ir guomiņdana spiegi, muižnieku, bagātnieku un kontrevolūcijas kontrolēti instrumenti. Šai informācijai izplatoties pa valsts lauku rajoniem un ciematiem, valdība mobilizēja visus tos, ko pati bija atzinusi par atbalsta šķirām, lai tie atmaskotu un uzbruktu reliģisku organizāciju biedriem. Visu līmeņu valdības piedalījās „mānticīgu organizāciju”, tādu kā kristiešu, katoļu, daoistu (jo īpaši iguandao), budistu un citu grupu izformēšanā, pieprasot, lai šo baznīcu, dievnamu un reliģisko grupu biedri oficiāli reģistrētos, nožēlotu savu līdzšinējo darbību un mainītu uzskatus. Ja kāda organizācija netika laikā pierēģistrēta, tad, atklājot šo pārkāpumu, tā saņēma stingru sodu. Attiecībā uz tiem, kas turpināja reliģisko darbību, 1951.

³ Gao Gans un Žao Šuši – abi bija Centrālās Komitejas locekļi. Pēc neveiksmīgās piedalīšanās cīņās par varu 1954. gadā viņi tika apsūdzēti sazvērestībā ar mērķi radīt šķelšanos partijas rindās un vēlāk tika izslēgti no partijas. Hu Fens, zinātnieks un literatūras kritiķis, pretojās ĶKP mācību literatūras politikai. Viņš tika izslēgts no partijas 1955. gadā un uz 14 gadiem ieslodzīts cietumā. No 1951. gada līdz 1952. gadam ĶKP uzsāka kustības “Trīs pret” un “Pieci pret”, kuru mērķis bija atbrīvoties no korupcijas, izšķērdēšanas un birokrātijas partijas rindās, valdībā, armijā un sabiedrības organizācijās.

⁴ izrēķināšanās ar citādi domājošiem

gadā tika izdoti stingri valdības norādījumi, saskaņā ar kuriem tiem draudēja nāvēssods vai mūža ieslodzījums.

Šoreiz trieciens bija vērsts pret plašu vienkāršo ļaužu loku – pret cilvēkiem, kas ticēja Dievam, labestībai, pret tiem, kas ievēroja rituālus un likumus. Pat no nepilnīgas statistikas datiem izriet, ka ne mazāk kā 3 miljoni ticīgo un kopienu biedru tika sagrābti un nogalināti. Jo plaši izvērstām nopratināšanām un kratīšanām pilsētās un lauku rajonos tika pakļauta gandrīz katra ģimene, tika sadauzītas pat mājas pavarda sargātāja un tautā godātā svētā Dzao Vana statujas. Līdztekus cilvēku slepkavošanai, šāda rīcība bija solis, ar kuru apliecināt vienīgi pareizo komunistiskās partijas domāšanas virzienu, virzienu, kas atbilst likumīgai ideoloģijai, apstiprināt to, ka tikai komunisms ir likumam atbilstoša ticība. Kopš tā brīža parādījās tā saucamie “patriotiskie” ticīgie. Tikai šie “patriotiskie” ticīgie varēja saņemt valsts konstitucionālo aizsardzību. Patiesībā neatkarīgi no tā, kam ticēja vienkāršā tauta, pastāvēja tikai viens kritērijs – katra cilvēka darbībām bija jābūt vērstām uz partijas rīkojumu un komandu pildīšanu; katram ir jāatzīst, ka partija ir augstākā no visām baznīcām. Tu esi kristietis, bet tieši komunistiskā partija ir visaugstākais Dievs; tu esi budists, bet partija ir Buda pār visiem Budām; tu runā par musulmaņu ticību, bet komunistiskā partija ir īstenais visu valdnieku pavēlnieks; tu runā par dzīviem Budām, bet tieši komunistiskā partija norādīs, kurš būs dzīvais Buda. Galu galā, ja partijai vajag, lai tu tā teiktu, tad tieši tā tev arī jāsaka; ja partijai vajag, lai tu tā rīkotos, tad tieši tā tev arī jārīkojas. Ticīgie drīkstēja ticēt, bet savā ticībā tiem bija jāvadās pēc partijas norādījumiem. Ja kāds tā nerīkojās, tad kļuva par ĶKP uzbrukumu un diktatūras mērķi.

Vairāk nekā 20 tūkstoši kristiešu 22 Ķīnas provincēs, kā arī 560 tūkstoši mājas baznīcu kristiešu 207 lielās un mazās pilsētās tika izsaukti uz nopratināšanu un tika uzsākta izmeklēšana pret 130 tūkstošiem cilvēku no ticīgo ģimenēm. Līdz 1957. gadam jau vairāk nekā 11 tūkstoši ticīgo bija noslepkavoti, ļoti daudzi atradās nelikumīgā arestā vai tiem bija uzlikts naudas sods.

Iznīcinot muižnieku šķiru un kapitālistu šķiru, plašā mērogā represējot dievbijīgus, lojālus pilsoņus, ĶKP atbrīvoja ceļu komunistiskajai partijai kā vienīgajai, visaptverošajai reliģijai Ķīnā.

4. "Antilabējā kustība" – vispārēja "smadzeņu skalošana" komunistiskās partijas interešu labad

1956. gadā ungāru inteliģence organizēja sacelšanos, ko apspieda Sarkanā Armija un kas vēlāk tika nosaukta par "ungāru incidentu". Mao Dzeduns guva no tā vajadzīgo mācību. 1957. gadā komunistiskā partija Ķīnā, izmantojot lozungu "lai uzplaukst simtiem ziedu un atskan simtiem viedokļu", aicināja ķīniešu inteliģenci un citus "palīdzēt komunistiskajai partijai uzlabot darba stilu". Mērķis bija atklāt tos, kas ir pret komunistisko partiju, lai "izvilinātu čūsku no alas". 1957. gadā visu provinču partijas šūniņu sekretāriem adresētajās vēstulēs Mao Dzeduns izteica vēlmi, lai tiktu noorganizēta kustība partijas darba stila uzlabošanai.

Tajā laikā bija vairāki lozungi, kuros tika apgalvots, ka par kritiku neviens netiks sodīts, lai cilvēki uzdrošinātos izteikt savu viedokli attiecībā uz komunistisko partiju. Taču realitāte bija pavisam citāda – beidzoties pret labējiem vērstajai kustībai, 550 tūkstoši cilvēku tika atzīti par labējiem elementiem, 270 tūkstoši cilvēku zaudēja darbu un 230 tūkstoši tika pasludināti par vidēji labējiem elementiem vai komunistiskās partijas un sociālisma ienaidniekiem. Komunistiskās partijas politiku šajā periodā var reducēt uz četriem posmiem: "izvilināt čūsku no alas", "apsūdzība un negaidīts uzbrukums, viena frāze izšķir visu", "ārēji rūpes par cilvēkiem, bet patiesībā nesaudzīgs uzbrukums", "cilvēku piespiešana uz pārspīlētu paškritiku".

Kādi tad bija šie "reakcionārie izteicieni", kuru dēļ tik daudzi labējo grupējumu un antipartejiskie elementi uz nākamajiem trīsdesmit gadiem tika izsūtīti uz valsts attālākajiem nostūriem? Tai laikā labējie elementi raidīja "desmitiem tūkstošus asas kritikas bultu" – trīs apjomīgas "reakcionārās teorijas", kuras pauda Luo Lundzji, Džans Bodzjuņs un Ču Aņpins un kuras atkārtoti tika apspriestas dažādās konferencēs. Luo izteica viedokli, ka jāizveido komisija, kuras sastāvā komunistiskajai partijai kopā ar demokrātiskām partijām jāanalizē "Trīs pret", "Pieci pret" un "nevēlamo kontrrevolucionāru elementu atklāšanas un sabiedrības attīrīšanas no tiem" kampaņu darbības novirzes. Lai paustu savu nostāju, Valsts departaments parasti izdeva rīkojumus, izmantojot Ķīnas Tautas politiski konsultatīvo padomi (ĶTPKP), Visķīnas tautas pārstāvju sapulci un citus mehānismus. Džans ierosināja Ķīnas Tautas politiski

konsultatīvajai padomei un Visķīnas tautas pārstāvju sapulcei maksimāli iesaistīties valsts lēmumu veidošanas procesā. Ču izteica viedokli, ka arī bezpartejiskajiem ir savi uzskati, pašcieņa un atbildības sajūta, tādēļ nav nepieciešams gan lielos, gan mazos darba kolektīvos, katrā brigādē un katrā nodaļā visā valstī iecelt par priekšniekiem partijas biedrus, un nav arī nepieciešams, lai visu izlemtu partijas biedri. Šie trīs cilvēki skaidri izteica vēlēšanos sekot komunistiskajai partijai, un viņu teiktais nepārsniedza Lu Sjuņa⁵ nospraustās robežas: “Cienītais kungs, jūsu halāts ir nosmērējies, lūdzu, novelciet to, un es to izmazgāšu.”

Labējo elementu vidū nebija neviena, kurš būtu vēlējies paust protestu pret komunistisko partiju, tika izteikta vienīgi veselīga kritika un ierosinājumi. Taču tieši šī kritika un ierosinājumi noveda pie tā, ka 100 tūkstoši cilvēku zaudēja personisko brīvību, miljoniem ģimeņu bija lemtas ciešanām. Pēc šīs bija vēl citas pret labējiem vērstas kustības: “ar sirdi un dvēseli uzticīgi komunistiskajai partijai”, “novākt balto karogu”, “jauni trīs pret”, “izsūtītos – pie darba” un “atklāt labējos elementus, kas izsprukuši no soda”. Tie, kam bija kas iebilstams pret vadību savā darba vietā, jo īpaši pret partijas šūniņu sekretāriem, tika uzskatīti par partijas ienaidniekiem. Labākajā gadījumā viņi tika nepārtraukti kritizēti, sliktākajā – viņus nosūtīja uz darba nometnēm piespiedu pāraudzināšanai vai ar visu ģimeni pārcēla dzīvot uz laukiem. Šie cilvēki un pat viņu bērni nebija tiesīgi iestāties augstākajās mācību iestādēs, dienēt armijā, pilsētās un provinču administratīvo centru teritorijās viņi nevarēja atrast sev darbu. Tāpēc viņi zaudēja apdrošināšanu, zaudēja tiesības uz valsts apmaksātu medicīnisko apkalpošanu, nonāca zemnieku rindās un kļuva par otršķirīgiem zemākas kārtas pilsoņiem.

Pēc šiem notikumiem daļa inteliģences pārvērtās par divkosīgiem cilvēkiem bez stingras pārliecības. Viņi droši sekoja “sarkanajai saulei”, kļuva par partijas “imperatora inteliģenci”, kurai nebija tiesību uz brīvu izvēli. Citi cilvēki – godprātīgi, novērsušies no politikas, neuzdrīkstējās

⁵ Lu Suņs (1881. gada 25. septembris – 1936. gada 19. oktobris) bieži tiek uzskatīts par mūsdienu ķīniešu valodas izloksnes Baihua pamatlicēju ķīniešu literatūrā. Pazīstams arī kā tulkotājs. Būdamis kreisā flanga autors, Lu spēlēja nozīmīgu lomu ķīniešu literatūras vēsturē. Viņa sarakstītās grāmatas spēcīgi ietekmējušas ķīniešu jaunatni. Atgriezies no medicīnas studijām (Sendai, Japānā) 1909. gadā, viņš kļuva par pasniedzēju Pekinas universitātē un sāka rakstīt.

bilst ne pušplēsta vārda. Visā valstī inteliģence, kas tradicionāli bija izjutusi dziļu atbildību par nācīgas likteni, tagad cieta klusu.

5. “Lielais izrāviens” – meli lojalitātes pārbaudei

Pēc kustības pret labējiem elementiem Ķīna nonāca tādā stāvoklī, kad cilvēki baidījās no patiesības. Uz klausīt melus, melot, vairīties no patiesības un izkropļot to – šāda uzvedība bija visai izplatīta. “Lielais izrāviens” – tā ir kolektīva melu radīšana visā valstī. Cilvēki komunistiskās partijas ļaunā gara vadībā ir pastrādājuši daudz muļķību. Tie, kas meloja, krāpa paši sevi tieši tāpat, kā bija apkrāpuši citus. Šajā melu un muļķību farsā komunistiskā partija vardarbīgi sēja nežēlību un ķecerību ķīniešu tautas garīgajā pasaulē. Cilvēki skaļi dziedāja “Lielā izrāviena” dziesmu: “Es esmu Nefrīta imperators, es – Drakonu valdnieks, trim kalniem un piecām virsotnēm pavēlu griezt ceļu, jo es nāku.”⁶ Viņi centās īstenot utopisku plānu: “No viena mu (0,067 ha) liela zemes gabala novākt piecas tonnas graudu; dzelzs ražošanu palielināt divas reizes, pēc desmit gadiem pārspēt Angliju, pēc piecpadsmit – ASV.” Tas viss bija grandiozi, un turpinājās ilgus gadus līdz brīdim, kad Ķīnu piemeklēja lielā neraža, miljoniem cilvēku visā valstī mira no bada, tauta vairs nespēja izdzīvot.

Kurš no tiem, kas piedalījās Lušaņas sanāksmē 1959. gadā, nezināja, ka Pena Dehuai^{*7} viedoklis ir pareizs? Kurš nezināja, ka Mao Dzeduna “Lielais izrāviens” ir bezjēdzīgs? Tomēr viedoklis “par vai pret Mao Dzedunu” – tā ir uzticības un neuzticības, dzīvības un nāves robeža.

⁶ Nefrīta imperators un Drakonu valdnieks – tēli ķīniešu mitoloģijā. Nefrīta imperators, pazīstams arī kā Nefrīta Valdnieks, bērni un vienkāršie ļaudis tautā to sauc par Debesu vectēvu. Nefrīta imperators ir Debesu valdnieks, viens no dižākajiem dieviem ķīniešu Dao panteonā. Drakonu valdnieks – četru jūru dievišķais valdnieks. Katrai jūrai atbilst konkrēts virziens, pār katru jūru valda konkrēts Drakonu valdnieks. Drakonu valdnieki dzīvo kristāla pilīs, kuras apsargā kareivji-garneles un ģenerāļi-krabji. Drakonu valdnieki ne tikai pārvalda ūdeņu pasauli, viņu pārziņā ir arī mākoņi un lietūs. Runā, ka Austrumu jūras Drakonu valdniekam pieder visplašākā teritorija.

⁷ Pens Dehuai (1898.-1974.) – Ķīnas komunistiskais ģenerālis un politiskais līderis. Pens bija armijas virspavēlnieks Korejas karā, Valsts padomes vicepremjers, Politbiroja loceklis un aizsardzības ministrs no 1954. līdz 1959. gadam. Viņš tika atstādināts no amata pēc nesaskaņām ar Mao 1959. gada ĶKP Lušaņas Plēnumā, kad viņš iedrošinājās nepiekrīst Mao kreisajai pieejai.

Stāstā no Ķīnas vēstures Džao Gao*⁸ nosauca alni par zirgu ne jau tāpēc, ka nespēja atšķirt tos vienu no otra, bet gan tāpēc, lai varētu diktēt sabiedrisko domu, izveidot frakcijas netīru mērķu sasniegšanai, lai bezprincipu cilvēki pakļautos un vairs neuzdrīkstētos strīdēties. Galu galā pat Pens Dehuais bija spiests parakstīt lēmumu par sevis atstādināšanu. Līdzīgi arī Dens Sjaopins Kultūras revolūcijas pēdējā periodā bija spiests apsolīt, ka nekad nepretosies valdības lēmumam atstādināt viņu no amata.

Cilvēku sabiedrība izzina pasauli un paplašina savu domāšanu, balstoties uz gūto pieredzi. Komunistiskā partija tikai nelielās devās ļauj cilvēkiem izzināt sabiedrības pieredzi un mācību, turklāt oficiālie plašsaziņas līdzekļi slēpj patieso informāciju. Tā kā cilvēki nav pietiekami informēti par notikumiem, tiem mazinās spēja objektīvi izvērtēt saņemto informāciju. Nākamās paaudzes nemaz nav pazīstamas ar iepriekšējo paaudžu dižgaru domām, ideāliem un pieredzi, vien pa kriptaiņai izzinot pagātni un cenšoties novērtēt jaunākos notikumus. Tas, ko viņi uzskata par pareizu, patiesībā varbūt nemaz nav pareizs. Tieši tā tiek īstenota komunistiskās partijas tautas muļķošanas politika.

6. Lielā kultūras revolūcija – apsēstība ar jauno garu apgriež pasauli kājām gaisā

Kultūras revolūcija – lūk, kā izpaudās visas Ķīnas apsēstība ar komunistiskās partijas nešķīsto garu. 1966. gadā visu Ķīnas teritoriju pārņēma milzīgs vardarbības un nežēlības vilnis, “trakojošais sarkanā terora viesulis rēca kā saniknots, negants pūķis, satricinot kalnus un saviļņojot upes”. Lūk, kā rakstnieks Ciņs Mu attēlojis Kultūras revolūciju Ķīnā: “Tā ir patiešām briesmīga nelaime, kāda vēsturē vēl nav piedzīvota. Tas skāris miljoniem cilvēku: cik miljoni cilvēku gājuši bojā, ciešot no ne taisnības; cik ģimeņu izirušas, cik daudz bērnu un pusaudžu kļuvuši par huligāniem, cik daudz grāmatu sadedzinātas vienā mirklī, cik vēsturisku

⁸ Džao Gao (dzimšanas datums nav zināms, miris 210. g.p.m.ē.) – galvenais einuhs Ciņ dinastijā. 210. g.p.m.ē., pēc imperatora Cjiņ Ši Huana nāves, Džao Gao, pirmais ministrs Li Si un imperatora otrais dēls Hu Hai viltēja divus imperatora testamentus, pasludinot Hu Hai par jauno imperatoru un piespiežot kroņprinci Fu Su izdarīt pašnāvību. Vēlāk starp Džao Gao un Hu Hai radās konflikts. Džao atveda uz karalisko galmu briedi un paziņoja, ka tas ir zirgs. Tikai nedaudzi galminieki uzdrīkstējās tam nepiekrīst un nosaukt to par briedi. Džao Gao uzskatīja, ka tie galminieki, kas nosauca dzīvnieku par briedi, ir pret viņu, tādēļ atstādināja tos no viņu galminieku amatiem.

pieminekļu tikuši mežonīgi sagrauti, cik daudz godprātīgu cilvēku kapa vietas ir izraktas – revolūcijas vārdā tika pastrādāti visi iespējamie noziegumi.” Pēc speciālistu aprēķiniem Kultūras revolūcijas laikā bojā gājuši 7 730 000 cilvēku.

Cilvēki bieži vien kļūdaini uzskata, ka vardarbība un slepkavības Kultūras revolūcijas gaitā notika galvenokārt nemiernieku sacelšanās laikā, ka slepkavoja galvenokārt hunveibini un dumpinieki. Taču tūkstošiem oficiāli publicētie Ķīnas apriņķu vēsturiskie pieraksti liecina, ka Kultūras revolūcijas laikā visvairāk cilvēku gāja bojā nevis 1966. gada beigās, kad notika hunveibinu sacelšanās un dažādu līmeņu valdības bija praktiski paralizētas, ne arī 1967. gadā, kad nemiernieku cīņa bija vissīvākā, bet gan 1968. gadā, kad dažādos līmeņos tika izveidotas “revolucionārās komitejas” un kad Mao Dzeduns atjaunoja valsts pārvaldi. Visai valstij zināmajos asiņainajos notikumos vardarbību pielietoja un slepkavoja galvenokārt karaspēks, bruņoti milicijas darbinieki un komunistiskās partijas biedri visos valdības līmeņos.

No turpmāk minētajiem piemēriem redzams, ka vardarbības pielietošana Kultūras revolūcijas gaitā bija ĶKP un Ķīnas valdības politika, nevis hunveibinu un citu nemiernieku atsevišķu, galēju darbību rezultāts. ĶKP ir slēpusi partijas biedru un valsts ierēdņu tiešo līdzdalību kūdīšanā un vardarbības pielietošanā.

1966. gada augustā Pekinas hunveibini ar “repatriācijas” ieganstu piespiedu kārtā pārcēla pekiniešus uz laukiem, klasificējot tos kā muižniekus, bagātniekus, reakcionārus, neuzticamos un labējos elementus. Saskaņā ar nepilnīgas statistikas datiem kratīšanas tika veiktas 33 695 ģimenēs, 85 196 cilvēki no Pekinas tika izsūtīti atpakaļ uz iepriekšējo dzīves vietu. Šāda kustība drīz vien pārņēma visu valsti, 400 tūkstoši pilsoņu tika izraidīti uz laukiem. Pat komunistiskās partijas augsta līmeņa funkcionāru vecāki nespēja izvairīties no tādas izraidīšanas. Patiesībā šādu repatriāciju Ķīnas komunistiskā partija uzsāka vēl pirms Kultūras revolūcijas. Kad Pens Džeņs bija Pekinas mērs, viņš apgalvoja, ka Pekinas iedzīvotājus nepieciešams ideoloģiski attīrīt līdz “stikla virsmas un kristāla” dzidrumam – jāizsūta visi pekinieši, kuriem nav proletāriska izcelsme. 1966. gada maijā Mao Dzeduns deva komandu “aizstāvēt galvaspilsētu”, un tūlīt tika izveidota galvaspilsētas darba grupa Je Dzjanjina, Jan Čenvu un Sje Fudži vadībā. Viens no šīs grupas uzdevumiem bija,

izmantojot sabiedriskās drošības ministriju, plašā mērogā izraidīt iedzīvotājus “ar nevēlamu izcelsmi”. Nav grūti saprast, kādēļ valdība ne vien nepretojās hunveibiniem, kuri veica kratīšanas vairāk nekā 2% Pekinas iedzīvotāju mājās un izsūtīja tos no pilsētas, bet, gluži otrādi, pilsētas un rajonu sabiedriskās drošības ministrijas nodaļas pat atbalstīja viņus. Tajā laikā sabiedriskās drošības ministrs Sje Fudži izvirzīja prasību sabiedriskās drošības darbiniekiem: netraucēt hunveibiniem, bet kļūt par viņu “padomdevējiem”, kas piegādā vajadzīgo informāciju. Partija hunveibinus gluži vienkārši izmantoja, lai īstenotu savu plānu, un pēc tam, 1966. gada beigās, ĶKP hunveibinus pameta. Daudzi no viņiem tika nodēvēti par kontrrevolucionāriem un iemesti cietumā, citus kopā ar “skoloto jaunatni” aizsūtīja uz laukiem strādāt piespiedu darbu un pārveidot viņu domāšanu. Tai pat laikā Sji Čena rajona hunveibinu organizācija, kura vadīja “izsūtīšanas kustību”, tika izveidota ar komunistiskās partijas vadītāju “īpašu gādību”, pat viņu sarakstīto cirkulāru pašrocīgi izlaboja un publicēja Valsts padomes sekretārs.

Pēc tam, kad no Pekinas bija izsūtīti visi, kas cēlušies no muižniekiem un bagātnieku šķiras, lauku rajonos tika uzsākta jauna šo cilvēku vajāšana. 1966. gada 26. augustā Pekinai pakļautā Dasjinas apgabala sabiedriskās drošības darbinieku sanāksmē tika nolasīta ministra Sje Fudži runa. Šajā runā izskanēja doma, ka milicijas darbiniekiem jāklūst par hunveibinu padomdevējiem, kas apgādā tos ar informāciju par „5 melnajām kategorijām” (muižniekiem, bagātniekiem, reakcionāriem, nevēlamajiem un labējiem elementiem), kā arī jāsadarbojas ar hunveibiniem šo pilsoņu dzīves vietu kratīšanas operācijās. Bēdīgi slavenais Dasjinas slaktiņš⁹ notika, pakļaujoties vietējās Sabiedriskās drošības ministrijas tiešajām pavēlēm, to organizēja milicijas nodaļas priekšnieks un milicijas partijas komitejas sekretārs. Slepkaņas galvenokārt bija civilā tērpti karavīri, kas nežēloja pat bērnus.

⁹ Dasjinas slaktiņš norisinājās 1966. gada augustā, kad Pekinā notika partijas līderu maiņa. Tai laikā Sabiedriskās drošības ministrs Sje Fudži uzstājās ar runu sanāksmē Sabiedriskās drošības biroja Pekinā, kurā viņš mudināja neiejaukties hunveibinu (sarkangvardu) akcijā pret “piecām melnajām šķirām”. Drīz vien šī runa tika pārraidīta Pastāvīgās Komitejas sanāksmē Dasjinas Sabiedriskās drošības biroja. Pēc šīs sanāksmes Dasjinas Sabiedriskās drošības birojs nekavējoties sāka darboties un sastādīja plānu, kā uzskūdit masas Dasjinas apgabalā uz “Piecu melno šķiru” slepkavošanu.

Kultūras revolūcijas laikā daudzi tika uzņemti komunistiskajā partijā tikai tāpēc, ka bija “īzcēlušies” slepkavojot. Saskaņā ar nepilnīgiem statistikas datiem Kultūras revolūcijas laikā Guansji provincē aptuveni 50 000 ĶKP biedru piedalījās slepkavībās, no tiem 9 tūkstoši tika uzņemti komunistiskajā partijā īsi pēc slepkavības pastrādāšanas, vairāk nekā 20 tūkstoši izdarīja slepkavību pēc iestāšanās komunistiskajā partijā un vairāk nekā 19 tūkstoši cilvēku bija tādā vai citādā veidā saistīti ar cilvēku slepkavībām.

Kultūras revolūcijas laikā, apspiežot cilvēkus, tika veikta arī šķiru analīze: “labi cilvēki piekauj sliktos – tā tiem arī vajag; sliktie piekauj sliktos – gods un slava; labi cilvēki piekauj labos – savstarpēja nesaprašanās.” Nežēlīgajā hunveibinu kustībā šie Mao Dzeduna vārdi bija ļoti populāri. Vadoties pēc principa, ka šķiras ienaidnieki “ir pelnījuši” vardarbību, varmācība un slepkavības izplatījās jo plaši.

No 1967. gada 13. augusta līdz 1967. gada 7. oktobrim bruņoti kareivji civilā no Hunņas provinces Dao apgabala Tautas militārās pārvaldes slepkavoja organizācijas “Sjandzjanas vējš un pērkons” (“Xiang Jiang Feng Lei”) biedrus un tos, kas piederēja “5 melnajām kategorijām”. Tas turpinājās 66 dienas un skāra 10 rajonus, 36 komūnas, 468 komandas, 2778 ģimenes – pavisam kopā 4519 cilvēkus. Visos 10 provinces apgabalos bojā gāja pavisam 9093 cilvēki, to vidū “muižnieki, bagātnieki, reakcionāri, nevēlamie” sastādīja 38%, muižnieku un bagātnieku bērni – 44%. Visvecākajam bojā gājušajam bija 78 gadi, visjaunākajam – apmēram 10 dienas. No visām Kultūras revolūcijas laikā pastrādātajām zvērībām šis ir tikai viens konkrēts gadījums vienā rajonā. Pēc tam, kad 1968. gada sākumā tika izveidotas “revolucionārās komitejas”, Iekšējā Mongolijā šķiru tīrīšanas un safabricētās “Tekšējās Mongolijas tautas revolucionārās partijas” likvidēšanas gaitā tika nogalināti 350 tūkstošu cilvēku. 1968. gadā Guansji provincē vairāki desmiti tūkstoši cilvēku piedalījās “22. aprīļa” masveida slepkavībās, kuru laikā tika nogalināti 110 tūkstoši cilvēku.

No tā visa izriet, ka Kultūras revolūcijā masveida slepkavības bija ĶKP līderu tiešā pārziņā, kuri pieļāva un pielietoja vardarbību, lai vajātu tautu. Tie, kas tieši vadīja slepkavošanu un slepkavoja, galvenokārt bija armijas kareivji, sabiedriskās drošības darbinieki, bruņotas militārpersonas, kā arī komunistiskās partijas un komjaunatnes aktīvisti. Ja zemes

reformas laikā ĶKP izmantoja zemniekus, lai gāztu muižniekus un iegūtu zemi; ja rūpniecības un tirdzniecības reformu laikā ĶKP izmantoja strādniekus, lai gāztu kapitālistus un atņemtu tiem īpašumu; ja “antilabējās kustības” laikā ĶKP iznīcināja visus citādi domājošos inteligentus, tad kāds gan bija slepkavošanas iemesls Kultūras revolūcijā laikā? Visi cīnījās cits pret citu, nebija nevienas šķiras, uz kuru varētu paļauties; pat ja atšķirīgs viedoklis bija zemniekiem un strādniekiem, uz kuriem parasti balstījās komunistiskā partija, tad arī viņu dzīvības bija briesmās. Kādēļ tas viss?

Tādēļ, lai izveidotos tāds stāvoklis, kad komunistiskā partija pārvalda valsti kā vienīgā reliģija, turklāt valda ne vien pār valsti, bet arī pār cilvēku prātiem. Kultūras revolūcija noveda ĶKP un Mao Dzeduna personības kultu līdz kulminācijai. Mao Dzeduna teorijas valdīja pār visiem – viena cilvēka domas tika iepotētas simtiem miljonu cilvēku smadzenēs. Vēstures gaitā vēl nebija pieredzēts kaut kas tāds kā Kultūras revolūcija, – nepavisam nebija izprotams, ko tad īsti nedrīkst darīt. Vienīgi partija varēja noteikt “kas un kā darāms; izņemot to, ko darīt ir atļauts, neko citu nedrīkstēja ne domāt, ne darīt”. Kultūras revolūcijas laikā cilvēki visā valstī Mao fotogrāfijas priekšā kā reliģiskā lūgšanā “no rīta lūdza dot norādījumus, bet vakarā sniedza atskaiti”, vairākas reizes dienā ar cieņu vēlēja priekšsēdētājam Mao ilgu mūžu; divreiz dienā – no rīta un vakarā – skaitīja šo politisko lūgšanu. Gandrīz katrs, kurš zināja hieroglifus, rakstīja paškritiskas esejas un ziņojumus par savām domām. Vienkāršu sarunu pavadīja kāds citāts no Mao teiktā: “Neganti cīnies pret katru patmīlīgu domu, kas iešaujas prātā”, “Pildi instrukcijas, vienalga, vai izproti, vai neizproti tās, izpildes gaitā iegūsi dziļāku izpratni.” Kultūras revolūcijā bija atļauts pielūgt tikai vienu “dievu”, lasīt tikai vienu “kanoņu” – priekšsēdētāja Mao runu pierakstus. Ja neesi iemācījies no galvas runu citātus, ja esi sveicis Mao bez pienācīgās cieņas, tu nevarēji pat iegādāties uzturu ēdnīcā. Kad cilvēki iepirkās, brauca transportlīdzekļos, zvanīja pa tālruni, noteikti bija jācītē kāds no Mao runu fragmentiem, kuram ar to gan nebija nekāda sakara. To visu izpildot, cilvēki vai nu bija pilni fanātisma vai vienaldzīgi – tos pilnīgi savā varā bija pārņēmis komunistiskās partijas ļaunais gars. Radīt melus, paciest melus, balstīties uz meliem – tas kļuva par ķīniešu dzīvesveidu.

7. Reformas un atklātība – tirānija saglabājas un turpina attīstīties

Nevainīgu upuru gari virmoja virs asiņainās Kultūras revolūcijas, tas bija laiks, kad pilnībā tika zaudēta sirdsapziņa, kad baltais tika nomainīts ar melno. Pēc Kultūras revolūcijas tika “mainīti karogi”. Komunistiskā partija un tai pakļautā valdība 20 gadu laikā nomainījusi 6 vadītāju paudzes. Ķīnā atgriezās privātīpašums, vēl vairāk pastiprinājās atšķirības starp pilsētu un laukiem, tuksneši pletās plašumā, upes izsīka, izplatījās prostitūcija un narkotiku tirdzniecība. Viss „noziegumi”, kurus Ķīnas komunistiskā partija aicināja likvidēt, ar pašas komunistiskās partijas gādību bija no jauna atgriezušies.

Komunistiskajai partijai dvēsele ir kā vilkam, tās būtība kā čūscai un skorpionam, darbi kā sātanam un velniem – posts, ko tā nodara valstij, arvien pieaug. “4. jūnija” incidenta laikā 1989. gadā, partija mobilizēja tankus un armiju, lai nogalinātu studentus, kuri protestēja Tiaņanmeņ laukumā. Faluņgun necilvēcīgo vajāšanu vispār nav iespējams aprakstīt. 2004. gada oktobrī Šaņsi provinces Juliņas pilsētas valdība nosūtīja vairāk nekā 1600 sabiedriskās drošības darbiniekus, lai atņemtu zemniekiem zemi rūpnieciskai izmantošanai, tika arestēti un ievainoti vairāk nekā 50 zemnieki. Arī šobrīd Ķīnā pastāvošā politiskā vara ir balstīta uz komunistiskās partijas cīņas filozofiju un vardarbību, tikai tagad tā prasmīgāk maskējas.

Likumi:

Tā kā komunistiskā partija nepārtraukti ir opozīcijā sabiedrībai, lielu skaitu cilvēku tā klasificējusi kā reakcionārus, elementus, kas nostājušies pret sociālismu, kā kaitīgus vai kā sektantus; rezultātā starp komunistiskās partijas diktatūru un dažādām sabiedriskām organizācijām rodas asas pretrunas. “Kārtības uzturēšanas un sabiedrības stabilizācijas” vārdā komunistiskā partija nepārtraukti izdara labojumus likumos un rīkojumos, vajājot katru, kurš nepiekrīt valdībai. 1999. gada jūlijā, lai gan lielākā daļa politbiroja locekļu izteicās pret šādu politiku, Džjans Dzemiņš vienpersoniski izlēma, ka trīs mēnešu laikā jālikvidē Faluņgun, un tūlīt pat meli pārpludināja pasauli. Pēc tam, kad Džjans Dzemiņš intervijā franču avīzei “La Figaro” paziņoja, ka Faluņgun ir “ķecerīga reliģija”, Ķīnas oficiālie plašsaziņas līdzekļi steidza nākt klajā ar publikācijām, lai pie-

spiestu ikvienu visā valstī nostāties pret Faluņgun. Dzjans Dzemiņš piepieda Višķīnas Tautas pārstāvju sapulci pieņemt neapdomīgu lēmumu par “ķecerīgās reliģijas” iznīcināšanu, bet Augstākā tiesa un prokuratūra pēc tam publicēja šī lēmuma “skaidrojumu”. 1999. gada 22. jūlijā ziņu aģentūra Sjiņhua publicēja ĶKP CK kadru un propagandas nodaļas atbildīgo personu izteikumus, kuros tie atklāti atbalstīja Dzjanu Dzemiņu Faluņgun vajāšanā. Pēc tam visa tauta kļuva par līdzdalībnieci vajāšanai, kas lika cilvēkiem un Apgaismotajiem iedegties sašutumā. Partijas CK ir noteicēja, bet tauta – izpildītāja, kas neuzdrīkstas izteikt savu viedokli. Piecu gadu laikā Faluņgun vajāšanai valsts iztērējusi ¼ daļu no finanšu resursiem. Katram cilvēkam Ķīnā nācās izturēt pārbaudījumu: tie, kas atzinās, ka praktizē Faluņgun pilnveidošanos un neatteicās no savas pārliecības, tika atlaisti no darba, ieslodzīti piespiedu darba nometnēs. Viņi nepārkāpa likumus, nenodeva dzimteni un neuzstājās pret valdību, viņi vienkārši ticēja Īstenībai, Labestībai, Pacietībai. Neskatoties uz to, cietumos tika ieslodzīti simtiem tūkstoši Faluņgun praktizētāji. Lai gan Ķīnas komunistiskā partija cieši bloķē informāciju, pateicoties radinieku liecībām, kļuvis zināms, ka vairāk nekā 1100 cilvēku ir nomocīti līdz nāvei; patiesais nāves gadījumu skaits ir daudz lielāks.

Ziņas:

2004. gada 15. oktobrī Honkongas laikraksts ”Veņveipao” ziņoja, ka Ķīnas 20. zinātniskās pētniecības pavadonis, atgriežoties uz Zemes, sagrāvis Huo Dzjiu māju, kas atradās Sičuāņas provinces Dajinas apriņķa Penlai pagastā. Ziņojumā tika citēti Dajinas apriņķa valdības kabineta vadītāja Ai Jucjina vārdi: “Šis “melnaiss milzenis” patiešām ir zinātniskā pavadona kabīne.” Turklāt Ai Jucjins ir atbildīgais par pavadona nosēšanās vietu. Bet Sjiņhua aģentūras mājas lapā tika minēts tikai pavadona atgriešanās laiks, un vispār nekas netika teikts par dzīvojamās ēkas sagraušanu. Plašsaziņas informācijas līdzekļi, sekojot komunistiskās partijas norādījumiem, vienmēr pielieto šādu metodi – ziņot tikai pozitīvo informāciju un neko neziņot par negatīvo. Dažādās politiskās kustībās laikraksti un televīzija lej eļļu ugunī, rada un izplata melus, tādējādi palīdzot komunistiskajai partijai īstenot pašai savu politiku. Līdzko komunistiskā partija dod rīkojumu, plašsaziņas informācijas līdzekļi visā valstī nekavējoties steidz to izpildīt. Kad komunistiskā partija uzsāka antilabējo kustību, plašsaziņas informācijas līdzekļi visā Ķīnā ziņoja par labējo no-

ziegumiem. Kad komunistiskā partija gribēja nodibināt tautas komūnas, avīzes visā valstī slavināja to pārākumu. Pirmajā mēnesī pēc Faluņgun vajāšanas sākuma, visas televīzijas un radio stacijas katru dienu skaloja cilvēkiem smadzenes, atkārtoti raidot Faluņgun apmelojošu informāciju vispopulārākajā raidlaikā. Pēc tam Dzjans Dzemiņš, izmantojot visus plašsaziņas informācijas līdzekļus, nepārtraukti fabricēja un izplatīja melus par pašnāvībām, cilvēku slepkavībām, kā arī citu nepatiesu informāciju, lai cilvēki ienīstu Faluņgun. Šādu nepatiesu ziņojumu piemērs ir “pašsadedzināšanās Tiaņņmeņ laukumā”, kuru kritizējusi Nevalstiskā starptautiskā izglītības attīstības organizācija, norādot, ka šo incidentu ir organizējusi valdība, lai krāptu tautu. Piecu gadu laikā Ķīnā neviens laikraksts vai televīzijas kanāls nav ziņojis patiesību par Faluņgun.

Cilvēki jau ir pieraduši pie tā, ka plašsaziņas informācijas līdzekļi izplata melus. Kāds pieredzējis Sjinhua aģentūras žurnālists izteicies: “Kā gan var uzticēties aģentūras Sjinhua raidījumiem?” Tauta pat dēvē ķīniešu plašsaziņas informācijas līdzekļus par “komunistiskās partijas suņiem”. Ir kāda tautas dziesma: “Tie (plašsaziņas informācijas līdzekļi) ir komunistiskās partijas suņi, kas sargā tās durvis. Kam partija liks iekost, tam arī iekodīs, un cik partija gribēs, lai kož, tik reizes arī sakodīs.”

Izglītība:

Izglītība – tas ir vēl viens instruments tautas pārvaldīšanai. Izglītības mērķis ir radīt inteligenci, jēdziens Džiši (zināšanas) sastāv no vārdiem “zināšanas” un “izpratne”. “Zināšanas” – tas nozīmē iegūt informāciju, apgūt vielu, iegūt zinības par tradicionālo kultūru un aktuālajiem notikumiem. “Izpratne” – tas nozīmē analizēt, mācīties, apspriest, veidot jaunas zināšanas, vārdu sakot, ar to tiek apzīmēts garīgās izaugsmes process. Tie, kuriem ir zināšanas, bet nav izpratnes, ir bibliofili, nevis īsti intelligenti ar sabiedrisku sirdsapziņu. Lūk, kādēļ Ķīnā priekšroka vienmēr tiek dota cilvēkiem ar izpratni, nevis cilvēkiem ar zināšanām. Komunistiskās partijas vadībā ķīniešu intelligentu vidū uzradies daudz tādu, kuriem ir zināšanas, bet nav izpratnes; kuriem ir zināšanas, bet viņi neuzdrīkstas izprast. Skolās bērniem tiek mācīta tikai un vienīgi paklausība, cenšas panākt, lai viņi darītu tikai to, ko viņiem liek darīt. Pēdējos gados mācību iestādēs ir ieviesti politikas mācības un ĶKP vēstures priekšmeti, kuri tiek mācīti pēc strikti sastādītām mācību grāmatām. Pasniedzēji netic šajās grāmatās rakstītajam, bet pakļaujas disciplīnai un, pretēji savai sirdsapziņai, atkā-

to grāmatās izklāstīto. Arī skolnieki netic tam, kas rakstīts mācību grāmatās, un tam, ko viņiem māca skolotāji, bet tomēr viņiem jāiemācās to no galvas, lai noliktu eksāmenus. Pēdējā laikā skolēnu eksāmenos semestra beigās, kā arī iestājek sāmos augstskolā tika iekļautas Faluņgun kritizējošas tēmas. Ja skolēni nebija iemācījušies no galvas standarta atbildi, tad nebija iespējams saņemt labu atzīmi un iestāties labā augstskolā. Ja skolnieki uzdrošinājās runāt patiesību, tad nekavējoties tika izslēgti no skolas vai arī viņiem tika liegta iespēja tajā iestāties.

Laikrakstu un valdības dokumentu ietekmē tautas izglītības sistēmā bieži vien atkātojas plaši pazīstamie lozungi, piemēram: “To, pret ko ienaidnieki iebilst, mēs noteikti atbalstām; pret to, ko ienaidnieki atbalsta, mēs noteikti iebilstam.” Līdzīgi izteicieni kļuvuši par vispārpieņemtām patiesībām, pamazām un nemanāmi aizstājot cilvēku sirdīs labestību un miermīlību. 2004. gadā Ķīnas informācijas centrs analizēja ķīniešu interneta mājas lapas “Sina” veiktos pētījumus, kā rezultātā atklājās, ka 82,6% ķīniešu jaunatnes uzskata, ka kara apstākļos ir pieļaujama nežēlīga sieviešu, bērnu un gūstekņu spīdzināšana. Rezultāti ir šokējoši, tomēr tie atspoguļo ķīniešu tautas, jo īpaši jaunatnes garīgo stāvokli – tai trūkst minimālu zināšanu par cilvēcību un Ķīnas tradicionālās kultūras humānismu. 2004. gada 11. septembrī kāds noziedznieks no Sudžou pilsētas trakuma lēkmē nogalināja 28 bērnus. 20. septembrī kāds vīrs no Šaņduņas provinces skolas ēkā ar nazi ievainoja 25 skolniekus. Daži pamatskolas skolotāji, lai gūtu peļņu, lika bērniem izgatavot petardes. Rezultātā izraisījās eksplozija, kurā cieta bērni.

Politikas īstenošana:

Komunistiskās partijas vadībā tās rīkojumu izpilde parasti notiek ar vardarbības un iebiedēšanas palīdzību. Politiskie lozungi ir viens no šādiem veidiem. Komunistiskās partijas vara vienmēr uzskatījusi lozungus par vienu no kritērijiem, pēc kuriem vērtēt politiskos sasniegumus. Kultūras revolūcijā Pekina vienā naktī pārvērtās par “sarkanu plakātu jūru”. Visur bija izkārti plakāti “Gāzt komunistiskajā partijā pie varas esošos, kas iet pa kapitālisma ceļu!”. Tā bija ironija, ka ciematos teksts tika nedaudz saīsināts: “Gāzt pie varas esošos!” Vēlāk, lai propagandētu “Mežu likumus”, dažādas pie Valsts mežu pārvaldes piederošas instances un mežu aizsardzības struktūras noteica stingras normas, cik lozungu ir jālie-to, citādi tiktu uzskatīts, ka uzdevums nav izpildīts. Rezultātā zemākā

līmeņa organizācijas vairumā izkāra apmēram šāda satura saukļus: “Tas, kurš vainojams ugunsgrēkā kalnos, nonāks cietumā!” Arī pēdējo gadu “dzimstības plānošanas” kustības laikā Ķīnā tika izkārti daudzi šausminoša satura plakāti, piemēram: “Ja kāds pārkāps likumu, tad visi ciema iedzīvotāji tiks sterilizēti”, “Labāk, lai ir par vienu kapa vietu vairāk, nekā par vienu dzīvu cilvēku vairāk”, “Ja nepieciešams veikt vasektomiju, bet tas nav izdarīts, tad tiks sagrauta māja. Ja nepieciešams veikt mākslīgo abortu, bet tas nav izdarīts, tad tiks atņemta zeme un govs”. Vai arī tādi cilvēktiesības un Konstitūciju pārkāpjoši lozungi, kā, piemēram: “Ja šodien nesamaksāsi nodokļus, tad rīt atmodīsies cietumā.” Lozungi pēc savas būtības ir informācijas veids. Tie ir uzskatāmi un labi iegulst atmiņā, tādēļ Ķīnas valdība tos nereti izmanto, lai norādītu politiskās tendences, paustu savu gribu un aicinājumus. Lozungus var uzskatīt arī par valdības uzrunu tautai. Nav grūti pamanīt, ka politiskās propagandas lozungiem ir nosliece uz vardarbību un cietsirdību.

8. Visas valsts mērogā notiek “smadzeņu skalošana”, lai stingri ierobežotu cilvēku domāšanu

Visefektīvākais Ķīnas komunistiskās partijas stingrās valdīšanas instruments ir kontroles sistēma. Tās pielietotā organizāciju hierarhija rada cinisku attieksmi pret cilvēku kā pret personību. Komunistiskajai partijai ir vienalga, ka nonākusi pretrunā pati ar sevi, tā var kaut ko paziņot un tūlīt pat atsacīties no teiktā; tai vissvarīgākais ir tieši organizāciju tīkls, lai atņemtu cilvēkiem piedzimstot iegūtās tiesības būt par cilvēku. Valdības pārvaldes institūcijas ir visuresošas. Neatkarīgi no tā, vai tā ir pilsēta vai ciemats, tauta jāpārvalda ar iecirkņa administrācijas vai ciemata administrācijas palīdzību. Pēdējos gados ar to nepieciešams saskaņot pat tādas jautājumus kā precības, šķiršanās un bērnu dzimšana. Partijas ideoloģija, domāšanas vieds, organizācijas stils, sabiedriskās struktūras, propagandas mehānismi, administratīvā sistēma – tas viss kalpo diktatoriskās valdīšanas mērķiem. Komunistiskā partija ar kontroles sistēmas palīdzību valda pār katra cilvēka domām un darbiem.

Komunistiskās partijas vadības nežēlība izpaužas ne vien fizisku mocību sagādāšanā, bet arī pamazām padarot cilvēku par nespējīgu patstāvīgi domāt, par bailīgu un glēvu, kurš neuzdrošinās izteikt savu viedokli. Tās pārvaldes mērķis ir “skalot smadzenes” cilvēkiem, lai tie domātu

tāpat, kā domā komunistiskā partija; atkārtotu to pašu, ko saka komunistiskā partija; darītu to, ko liek komunistiskā partija. Mēdz sacīt: “Komunistiskās partijas politika līdzinās mēnesim: pirmajā datumā tai ir viens veidols, piecpadsmitajā – pavisam citāds.” Bet lai kā arī komunistiskā partija mainītos, visai tautai ir stingri jāseko tai. Kad tu tiec izmantots kā komunistiskās partijas līdzeklis triecienam pret citiem, tev jābūt pateicīgam komunistiskajai partijai, ka tā “dāvājusi tev savu labvēlību”. Kad saņem sitienu, tev jāpateicas komunistiskajai partijai par “audzināšanu”. Kad tu uzzini, ka esi sists kļūdas pēc un ka tiec rehabilitēts, tev jāpateicas komunistiskajai partijai par tās “plašo dvēseli, kas spējīga labot savas kļūdas”. Komunistiskās partijas tirāniskā politika tiek īstenota ar nepārtrauktu sitienu un rehabilitāciju palīdzību.

55 gadus ilgstošā nežēlīgā valdīšana pār visas valsts cilvēku prātiem jau novedusi pie cilvēku aprobežotas domāšanas, kas nepārsniedz komunistiskās partijas atļautās robežas. Ja vien nedaudz pārsniegsi robežas, tūlīt būsī vainīgs. Nepārtrauktas cīņas rezultātā muļķību sākuši uztvert kā prāta izpausmi, mazdūšība ir kļuvusi par eksistences veidu. Mūdienu sabiedrībā internets kļuvis par svarīgāko informācijas apmaiņas līdzekli, taču komunistiskā partija pieprasa, lai cilvēki ievērotu obligātu prasību – ierobežotu sevi: nelasītu ārzemju plašsaziņas informācijas līdzekļu sniegtās ziņas un neapmeklētu mājas lapas, kas satur vārdus “cilvēktiesības” un “demokrātija”.

Komunistiskās partijas “smadzeņu skalošanas” kampaņas ir bezjēdzīgas, nežēlīgas, zemiskas un visuresošas. Tās ir izmainījušas ķīniešu sabiedrības vērtību skalu, pārveidojušas tikumības un morāles jēdzienus, pilnībā pārvērtušas ķīniešu nācijas ētikas normas un dzīvesveidu. Turklāt komunistiskā partija pastāvīgi izmanto cilvēku fizisko un morālo spīdzināšanu savas absolūtās autoritātes nostiprināšanai, lai pārvaldītu valsti ar visaptverošu ĶKP reliģiju.

Noslēgums

No iepriekšminētā redzams, kādēļ komunistiskajai partijai jācīnās katru gadu, katru mēnesi, katru dienu – cīņa nebeigsies, kamēr vien tā būs dzīva. Lai sasniegtu šo mērķi, komunistiskā partija nevilcinoties slepkavo cilvēkus, bez žēlastības grauj ekoloģisko līdzsvaru, ir nesaudzīga pret nabadzībā grimstošiem pilsētu un lauku iedzīvotājiem.

Vai tas notiek komunistiskā ideāla vārdā? Nē. Viens no komunisma principiem – iznīcināt privātīpašumu, jo tiek uzskatīts, ka privātīpašums ir visa ļaunuma un noziegumu sakne. Savas valdīšanas pirmajos gados komunistiskā partija centās pilnīgi iznīcināt privātīpašumu. Pēc reformas privātīpašums atgriezās Ķīnā. Konstitūcijā tika fiksēta privātīpašuma aizsardzība. Ja nepaļausimies komunistiskās partijas pielietotajam “trikam uzmanības novēršanai”, tad kļūs skaidri redzams, ka 55 savas valdīšanas gados komunistiskā partija vienkārši nospēlējusi tādu kā īpašuma sadales teātri, kas vairākas reizes atkārtojies, lai visbeidzot privātīpašums pārietu komunistiskās partijas īpašumā. Vēl cits komunistiskās partijas princips – demonstrēt savu atrašanos “strādnieku šķiras avangardā”, uzsverot, ka tās uzdevums ir iznīcināt kapitālistu šķiru. Tomēr pašreiz spēkā esošajos partijas statūtos skaidri noteikts, ka kapitālisti drīkst stāties partijā. Pašā komunistiskajā partijā neviens netic komunismam. Komunistiskajai partijai atlikusi vairs tikai āda, būtības vairs nav.

Un visa šī ilgstošā cīņa tikai tādēļ, lai saglabātu tīras komunistiskās partijas rindas? Nē, komunistiskā partija 55 gadus ir pārvaldījusi valsti, un tagad visā valstī komunistiskās partijas kadri ņem kukuļus, pārkāpj likumus, kaitē tautai un valstij, turklāt šādi gadījumi kļūst arvien biežāki. Pēdējo gadu laikā atklājies, ka no apmēram 20 miljoniem partijas ierēdņu Ķīnā 8 miljoni ierēdņu tikuši tiesāti par korupciju. Ķīnā katru gadu tiek izskatīts aptuveni miljons sūdzību no iedzīvotājiem par ierēdņu korupciju, kuru lieta netika ierosināta tiesā. No 2004. gada janvāra līdz septembrim Ķīnas valsts valūtas pārvalde veikusi pārbaudes 35 bankās un 41 uzņēmumā, kuru rezultātā atklāts, ka 120 miljonu ASV dolāru liela naudas summa, pārkāpjot likumu, nav tikusi izmantota paredzētajiem mērķiem. Kā liecina statistika, pēdējo gadu laikā vairāk nekā 4 tūkstoši partijas kadru aizbēguši uz ārzemēm, paķerot līdzī prāvas naudas summas, kuru apmēri sniedzas līdz vairākiem desmitiem miljardu ASV dolāru.

Tad varbūt visa šī cīņa notikusi par cilvēka morāles un ētikas normu paaugstināšanu, kā arī par viņa apzinīguma celšanu rūpēs par valsts labklājību? Arī nē. Mūsdienu Ķīnā tieksme pēc materiālās labklājības ir strauji augusi, cilvēku sirdīs vairs nav vietas godaprātam – tiek apkrāpti pat radi un draugi. Daudzi ķīnieši nav lietas kursā par valstiski svarīgām problēmām un nerunā par tām, vai arī zina par tām, bet neapspriež, jo nerunāt patiesību – tas Ķīnā ir galvenais nosacījums drošai eksistencei.

Turklāt, laiku pa laikam tiek pielietoti safabricējumi, lai uzkurinātu nacionālistisku noskaņojumu. Ķīnieši var, sekojot valdības rīkojumiem, apmē-tāt ar akmeņiem ASV vēstniecību Ķīnā un dedzināt ASV valsts karogu. Ķīnietis drīkst būt par “paklausīgu pilsoni”, par “nežēlīgu pilsoni”, tikai nedrīkst būt vienkārši pilsonis ar cilvēktiesībām. Kultūras audzināšana ir tautas garīgā līmeņa paaugstināšanas pamatā. Ķīnas valsts pastāvēšanas gadu tūkstošos Konfūcija un Mendzi mācības ir balstījušas cilvēku morā-les normas un principus. “Ja cilvēki neievēro uzvedības normas, viņi var zaudēt galveno – spēju atšķirt labo no ļaunā. Viņi var zaudēt savu dvēse-les skaidrību... Dao var tikt sagrauts”^{*10}.

Komunistiskās partijas cīņas filozofija izveidota tieši nerimstošu nekārtību celšanai, lai nodibinātu visā Ķīnā “vienas partijas” reliģijas pārvaldi, lai vienas partijas idejas valdītu pār visu tautu, lai valdības in-stitūcijas, karaspēks, laikraksti, radio kļūtu par diktatūras uzturēšanas instrumentiem. Nav iespējams noteikt apmērus tam ļaunumam, ko komu-nistiskā partija nodarījusi Ķīnai. Komunistiskā partija jau atrodas uz bojā ejas robežas, tās krišana ir neizbēgama.

Daži uzskata, ka komunistiskās partijas valdības krišana radīs valstī lielas nekārtības, viņi ir noraizējušies par to, ka nebūs kas pārvalda Ķīnu komunistiskās partijas vietā. Piecus gadu tūkstošus ilgajā vēstures gaitā 55 gadus ilgusī komunistiskās partijas valdīšana ir vienkārši pārejoša pa-rādība. Šajos neilgajos 55 gados komunistiskā partija ir sagravusi tradici-onālo ticību un garīgās vērtības, iznīcinājusi agrākos uzskatus par morāli un sabiedrisko kārtību, cilvēku starpā mīlestības un harmonijas vietā ir nākusi cīņa un ienaidis, godbijīgu attieksmi pret Debesīm, Zemi un dabu aizstājis augstprātīgais “cilvēks noteikti uzvarēs Debesis”. Vienai posta-žai nomainot otru, pilnībā tikusi sagrauta sociālā, tikumiskā un ekoloģis-kā sistēma, visa ķīniešu nācija nonākusi dziļā krīzes stāvoklī.

Atskatoties uz Ķīnas vēsturi, mēs redzam, ka visās dinastijās labes-tīgie valdnieki uzskatīja “mīlestību pret tautu”, “labklājības sniegšanu tautai” un “tautas izglītošanu” par savu galveno uzdevumu. Cilvēki in-stinktīvi tiecas pēc labestības, un valdības uzdevums ir palīdzēt tautai apmierināt šo instinktu. Mendzi šajā sakarā ir teicis: “Tādi ir cilvēki: kam ir stabili ienākumi, tas dzīvos mierā; kam nav stabila ienākumu, tā

¹⁰ Kan Jouvei, Politiskie kopotie raksti (1981.). Džunhua Džudzju. Kans Jouvei (1858. -1927.) – ievērojams reformatoru domātājs Vēlīnajā Cjin periodā.

sirds būs nemierīga.”*¹¹. Nav reāli audzināt tautu, kas dzīvo nabadzībā. Nemīlēt savu tautu un nogalināt nevainīgus – tā ir tirānija. Ķīnas piecu tūkstošu gadu ilgajā vēsturē ir ne mazums tādu, kas valdīja humāni: senos laikos bija Jao un Šuņs, Džou dinastijā bija Veņs un Vu, Haņ dinastijā bija Veņs un Džjins, Tan dinastijā bija Tai Dzuns, Cjin dinastijā – Kan Sji un Cjaņ Luns. Šīs dinastijas uzplauka pateicoties tam, ka imperatori ”sekoja debesu Dao”, “turējās pie zelta vidusceļa” un “tiecās pēc stabilitātes”. Humānas valdīšanas nozīmīgākā īpašība ir tā, ka tiek izvēlēti spējīgi, godprātīgi cilvēki, tiek dota atļauja brīvi izteikties, tiekties pēc miera un draudzības, valdnieks ziedo sevi tautai un palīdz tai. Pateicoties tam, tauta ievēros likumus un tikumības normas, dzīve būs mierīga un prieka pilna, darbs būs ražīgs.

Ja paraugāmies no vēstures viedokļa, vai bez kāda iemesla var sākties valsts uzplaukums vai pagrimums? Dienās, kad vairs nebūs komunistiskās partijas, cilvēce atkal atgūs mieru un harmoniju; tauta noteikti būs godīga, labestīga, pieticīga un pacietīga; valsts noteikti rūpēsies par savu tautu, un visās nozarēs sāksies uzplaukums.

¹¹ Mendzi.

